

Lyndon H. LaRouche, Jr.: 1922-2019, Et talent, der blev brugt godt

Lyndon H. LaRouche, Jr., filosof, videnskabsmand, digter, statsmand, døde tirsdag i en alder af 96 år. Det var på Lincolns fødselsdag, en amerikansk præsident, som Lyndon LaRouche elskede og hyldede i sine skrifter.

De, der kendte og elskede Lyndon LaRouche, ved, at menneskeheden har lidt et stort tab, og i dag forpligter vi os selv til på ny at realisere de store ideer, som historien vil ære ham for. For dem der ikke kendte ham, eller kun for nylig har lært hans ideer at kende, er der ingen bedre vejledning til denne unikke personlighed end LaRouche selv. Her er hvordan han talte om livet her på jorden i en tale på en konference i 1988, midt i en politisk forfølgelse, der har en slående lighed med den, vi ser finde sted mod en amerikansk præsident i USA i dag:

Der er ingen del af samfundet, ingen vælgergruppe, der ikke har samme interesser. Der er ingen nation, for den sags skyld, hvor folk har andre interesser end i enhver anden nation. Vi taler om fremtiden for hundredvis af milliarder ufødte sjæle, foruden hvis succes vore liv intet betyder. Det er denne fælles interesse, der forener hver og en af os, sådan, at der om dette spørgsmål ikke er nogen forskel på nogen af os, i forhold til denne sag, denne interesse. Hvis vi kæmper på den måde, hvis vi kæmper med kærlighed til menneskeheden, ved især at tænke på de hundredvis af milliarder af sjæle, der venter på at blive født, og også tænker på dem, hvis martyrium og andre ofre gav os, hvad der var vores potentiale, og vores gæld til dem, med respekt for, hvad vi videregiver til fremtiden. Og vi tænker på vore liv, ikke som noget vi lever fra øjeblik til øjeblik, men som en lille smule erfaring, med

en begyndelse og – ikke meget senere – en slutning. Og tænker på vore liv, ikke som en fornøjelse i sig selv, men som en mulighed for at opfylde et formål, et formål som afspejles i hvad vi testamenterer til de hundredvis af milliarder af sjæle, der venter på at blive født, under deres omstændigheder. Således, at hvis vi på noget tidspunkt skulle forkorte vores dødelige liv ved at bruge det på en måde, som sikrede de hundredvis af milliarder af sjæle, der endnu ikke er født, kunne vi gå i døden med glæde, fordi vi havde færdiggjort vort liv, opfyldt det. Vi er måske blevet nægtet chancen for at opfylde det i endnu højere grad, men alligevel har vi opfyldt det. Glæden ved livet, livets sande glæde, som har at gøre med hvad Det Nye Testamente kalder *agape* på original græsk, *caritas* på latin og velgørenhed i kong James version (af Bibelen, red.), som nævnt i 'Paulus' Første brev til Korintherne, 13', kvaliteten af *agape*, kærlighedens kvalitet, kvaliteten af den hellige kærlighed, som forener os som individer med de hundredvis af milliarder af ufødte sjæle, for hvis kærlighed vi kan give vore liv, og med hvem vi smilende kan gå med glæde, og vide at de på en måde elsker os, også, selv om de endnu ikke er født.

Det giver en følelse af den sande betydning af vores liv, den sande glæde ved at være et levende menneske. Og vi må arbejde med hinanden i den forstand og med den indstilling til menneskeheden, menneskeheden historisk set, menneskeheden, der som en stor familie skylder sine tidligere generationer, og for nuværende skylder de fremtidige generationer. Kærligheden, der forener den familie er, i spørgsmålet om arbejde, det praktiske udtryk for den form for tro, fra hvilken styrken til at kæmpe og vinde denne krig stammer.

Hvis vi kan gøre dette, er jeg sikker på, at vi vinder. Jeg er bedre end de fleste til at forstå naturens love og naturlov generelt, og til at forstå sådanne dunkle begreber som absolut tid og den slags ting. Og jeg kan måske lettere end de fleste forstå, hvordan tro udtrykt på denne måde praktisk talt er

sikker på at få succes. Vi er små hver især, vi er blot enkeltpersoner. Men hvis vi ved, at vi er forenede, at vi er forenede på denne måde, så ved vi, at hvad vi hver især gør som individer, på denne forenede måde, *vil være årsag til succes.*

Således har vi i dette forfærdelige øjeblik af menneskeheden historie risikoen for at civilisationen, som vi har kendt den i århundreder, vil blive taget fra os i de kommende to til ti år. Men vi har også muligheden for en heroisk løsning på denne krise, at blive den generation, som i vores tid – konfronteret med 'bægeret i Getsemane' – accepterede det, og således – i lighed med Kristus – *forevigede grundlaget for fremtidige sjæles frelse.*

Et år senere, efter at være blevet sendt i fængsel, skrev han i anledning af Martin Luther Kings fødselsdag den 17. januar 1990: "De af os, der befinder sig i Getsemane – et Getsemane hvor vi får fortalt, at vi må spille en ledende rolle med vore øjne rettet mod Kristus på korset – oplever ofte noget, som desværre er de færreste forundt. Vi har tendens til at se tingene fra en anden synsvinkel. Før jeg prøver at placere, hvordan jeg ser den seneste periode og perioden umiddelbart foran os, skal jeg forsøge at kommunikere, hvad mit synspunkt er, et synspunkt, som jeg ved, deles i en vis grad af alle, der er gået til Getsemane med øjnene rettet mod korset og siger: 'Han gjorde det, jeg bliver nu fortalt, at jeg også må gå hans vej.

"Hvad jeg ofte foreslår, når jeg forsøger at forklare dette for en person der ikke har oplevet det, er at sige: 'Forestil dig en tid 50 år efter at du er død. Forestil dig i det øjeblik, 50 år frem, at du kan blive bevidst og se tilbage på hele dit dødelige liv, fra begyndelsen til enden. Og snarere end at se det dødelige liv som en række erfaringer, ser du det som en enhed. Forestil dig at blive stillet spørgsmålet med hensyn til dette dødelige liv: "Var det liv nødvendigt i den samlede ordning af universet og menneskehedens eksistens, var

det nødvendigt, at jeg var født for at lede det liv, summen af det antal år mellem fødsel og død? Gjorde jeg noget, eller repræsenterede mit liv noget, som var positivt gavnligt for nuværende generationer og implicit for fremtidige generationer efter mig? "Hvis ja, så burde jeg have gået igennem det liv med glæde, vel vidende at hvert øjeblik var værdifuldt for hele menneskeheden, fordi hvad jeg gjorde ved at leve, var noget der var nødvendigt for hele menneskeheden, noget gavnligt for hele menneskeheden. "

Senere, da han talte om Martin Luther Kings enestående geni i januar 2004, sagde LaRouche: Vi er alle dødelige. Og for at vække lidenskaben i os, mens vi lever, hvilket vil få os til at gøre det gode, må vi have en fornemmelse af, at vores liv og forbruget af vores liv, udgifterne til vores talent, vil betyde noget for kommende generationer. De bedste mennesker søger efter ting – som Moses – der kommer til at ske, når han ikke længere vil være til stede for at nyde dem. Det er denne følelse af udødelighed. Det er derfor, forældre i bedste fald ofrer sig for deres børn. Det er derfor samfund ofrer sig for uddannelse, for deres børn, for muligheder for deres børn. Du går gennem smerterne med lidelse og mangler, men du har en fornemmelse af, at du går et sted hen, at dit liv skal betyde noget. At du kan dø med et smil på læben: Du har besejret døden. Du har brugt dit talent klogt, hvorfor livet vil betyde noget bedre for kommende generationer. "